

Единството въ организацията на съдебнитѣ учреждения отговаря на административнитѣ. Слѣдъ распушанieto на парламентитѣ, на дворянскитѣ и черковни сѣдилища, образуваха нови сѣдилища отъ три инстанции. отговаряющи на тритѣ териториални подраздѣления: мирово сѣдилище въ общинитѣ, граждански сѣдъ въ околитѣ и апелативенъ сѣдъ въ департаментитѣ; и надъ всички тие, въ столицата, единъ кассационенъ сѣдъ, който да слѣди за правилното примѣнение на законитѣ. За по усилена гаранция, съдебнитѣ мѣста бѣха изборни, а за всичкитѣ углавни дѣла имаше сѣдъ съ присяжни, учреждение неизвѣстно до тогасъ въ Франция.

Законитѣ на старата монархия не прѣдставляваха никакво единство. На югъ царуваше обичното право; на сѣверъ традицитѣ, унаслѣдвани отъ древнитѣ жители или внесени отъ завоевателитѣ варвари, бѣха едничкитѣ закони. Отъ тамъ произлизаше раздѣлението на *писаното право* и *правото на обичаитѣ*. Но първото често се измѣняваше въ прилаганието си отъ мѣстнитѣ обичаи; колкото до второто, то тѣй се видоизмѣняваше, щото брояха не по малко отъ шестдесетъ общи видове безъ да смѣтатъ тристата обичаи, съхранени въ нѣкои градове и даже въ нѣкои села. Нѣкои френски крале, като Карлъ Великий и Людовикъ Святий найвече, бѣха се отбѣрали да уредятъ тоя хаосъ. Това имъ намѣрение остана да бѣде довършено отъ революцията. Учредителното Събрание тури основата на новото законодателство, разработено отъ послѣдующитѣ събрания и кодифицирано отъ Консулството.

Крѣгътъ на министърскитѣ вѣдомства не бѣ по-малко разбърканъ: тѣй напимѣръ, правосѣдието и духовнитѣ дѣла влизаха въ крѣгътъ на министерството на палата; главния контрольоръ имаше грижата за болницитѣ и тъмницитѣ, а тѣй сѣщо за минитѣ и пѣтнитѣ съобщения, Гражданската администрация на провин-